

רחל מרחלת על כל העולם

הוא ראה אותה בדרך לגימנסיה

אתם מכירים את השיר הזה של אריק איינשטיין, אני רואה אותה בדרך לגימנסיה. עם הילקוט ובתלבושת אחידה, ונתתי פסתי? אז זה בערך מה שקרה לפני כמה חודשים לצייר 'שאוּלִי נַמְרִי'. לא תאמינו, אבל הזאב הזה, שדאג כל הזמן לשמור על הפרשגילים קטן בינו ובין היפות שהוא יצא איתן, הגדיל את הפער 15 שנים, והוא צמוד היום ללוליטה

יפהפיה שעוד מעט תתגייס לצה"ל. כל מי שמכיר את נמרִי יודע, שהוא תמיד שאף לשלימות. ולכן, גם החתיכה שלו, כפי שהוא עצמו מתבטא, היא לא סתם "גולם יפה", אלא לא פחות ולא יותר מאשר אחד הטיפוסים הכי מעניינים בארץ. אם הוא אומר או בטח יודע, בחיי.

מי היה מאמין שהבחורה היפה הזאת

שאוּלִי נַמְרִי ובתיה חן מחברות ללוליטה

שיושבת איתו כל יום שישי באכסודוס, היא אחד הטיפוסים הכי מעניינים בארץ? ועוד לוליטה?

בקיצור, קוראים לה בתיה חן, ואל תחשבו שהיא לא שמעה על שאוּלִי עוד לפני זה. היא שמעה שהוא צייר, אבל טוב מראה עיניים ממש מעִאוֹנִים. וזו הזמין אותה לדירה שלו, להראות לה את הציורים ולשמע קצת מוסיקה מתאימה מהמערכת הסטריאופונית שלו וזה, כמיסִי תבר, מה ששיכנע אותה בסופו של דבר שבחיים, שאנחנו חיים היום. אין הרבה משמעות לפרשגילים בין בנייהוג.

לא היה איכפת לה אפילו שכשביקרה עם נמרִי בקיבוץ שלו, אשדות-יעקב שאלו אותה אם הילדה הזאת היא הבת שלו, כי שאוּלִי סיפר לה שאותו הפרש שנים היה קיים גם בין אביו, שהיה סגנו של יצחק 'ג'דה בפלמ"ח, לבין אימו. ור עובדה, הם התחתנו והולידו ילדים מוצלחים.

אבל כששואלים את נמרִי בן ה-33, שהספיק כבר להתחתן ולהתגרש מהרקדנית הדרום-אפריקאית ז'אנה, אם בתיה ל'ה היפה תהיה אשתו השנייה, הוא מתייך בעיניו הכחולות, מלטף את זקנו ה־מפורסם, ואומר: "אללה אכבאר, אלוהים גדול!" תמיד הוא מבטיח שהוא מתחתן אחרי שבת, ולא אומר איזו שבת. אבל איך שאני מכירה את הבחור הרומנטי הזה, הוא פשוט מאוהב.

ואם תראו בקרוב ציור של בתיה הימירה וכחולת-העין, בגודל אחד-על-אחד, תדעו לכם שהשבת הזאת מתקרבת.

מיבזק'דבש

פולו יורמן, כוכר לכם בוודאי, הוא מטיק תשדירי-פרסומת מצליח, ובתור שכזה, הוא בחור אחראי מאד, שמתמחה בריכוז מסיימום מידע במינימום זמן. כי אתם הרי יודעים איך עובד העניין הזה בדיוק, מותר רק 30 שניות — בערך כמו בכדורסל. אבל למה אני מספרת לכם את כל זה? פשוט, כדי שתראו כמה העבודה משפיעה על הבן-אדם. אפילו הרי

פולו זיווני יורמן מהו'ן לחוה

חתונה הטרייה (והשנייה במיספר) שלו עם זיווני (ליטבאק), לא שיחררה אותו עדיין מההרגל שהפך לו טבע שני — לעשות כל דבר בקיצור, ולעניין.

וכך... כשהחליט לצאת עם אישתו הח'דשה לירח-דבש, זה לא היה ירח, לא חציירח ואפילו לא שבוע. הם יצאו ל־מיבזק'דבש, ירדו לאילת, נכנסו למלון ביקעת הירח זכאן, בניגוד לכל זוג דוב־שני אחר, התעלמו כליל מהשמש האיל־תית החמה המשופת. השניים נעלו עצמם בחדרם למשך יומיים רצופים, וחזרו ל־תלאכיבי יפים ולבנים בדיוק כמו שיצאו ממנה. אני רק שואלת אתכם, בשביל זה כדאי לנסוע לאילת?

יונה דאי אוהב, כנראה, צעצועים. בבי־תו הוא מחויק גם שולחן-רולטה משוכלל שסביבו משחקים כל החברים המפורסמים שלו, וכאלה יש לו הרבה. אלא שאצל יונה הרולטה היא בהחלט רק שעשוע. ואת הכסף הרב שמתגלגל אצלו בקופה הוא דואג לתרום לאחת מקרנות הצדקה. לא את חולשתו להימורים הוא מעדיף להפעיל בעסקים, וההימור הבא שלו, לפי מה ששמעתי ממנו, הוא הפיכתו של קפה נוגה המפורסם ליד קולנוע מוגרבי בתל־אביב, שבבעלותו, לחנות-רהיטים ענקית. מעניין רק לדעת לאן יילכו עכשיו כל סגנייהנגנים שנהגו לשבת בקפה מן הבר־קר עד הלילה.

יונה ואלימה דאי מצעצועים לרהיטים

בדרך אל פח'הזבל

אלא שלאשת הספורטאי יש אמן מלא בבעלה. הדבר היחיד שהטריד את מנרת חתה היה: מדוע לוקח לבעל 20 דקות להוריד ולהעלות את הפחים. האם הזבל המישפחתי באמת כבד כל כך?

יונה דאי

לא אומר די

ידעתי שזה שלסירטו הראשון, אדם, לא הלך קלף, זה לא מה ששישבור איש־עסקים מלידה כמו 'יונה דאי'. עובדה שבימים אלה הוא עובד על סירטו הח'דש, המספר על יפהפיה טרופת-גברים, שהאירוטיית הממוצלת שבה גורמת לכל גבר לחול בשבילה על ארבע. ותאמינו לי שיונה מרגיש את זה על בשרו. כי כל פעם שאשתו רוצה משהו, הוא נותן לה. העיקר שיהיה לה מה לעשות.

בימים אלה, כשלהרוב הנשים שאני מכיר רה אין כסף לקנות אפילו שימלה, מס־תובב יונה ומספר לכולם שהוא קנה ל־אישתו היפה הציירת אלימה צעצוע חדש. נו תנחשו, איוה צעצוע? בוטיק, אלא מה? ולא סתם בוטיק, אלא בוטיק בפסג' דינגנוף.

אלימה התלהבה כל־כך מהמישחק הח'דש, שתיכף-ומייד לקחה לה מיכרשות וצבעים. וציירה על קירות הבוטיק כיד הדימיון הטובה עליה — ודימיון, כידוע, יש לה בשפע. מכיוון שפרט לעובדה ש־היא אישתו של יונה דאי, וזהו פול־טייס־גיוב, לכל הדיעות, היא גם ציירת, ומי שרוצה הוכחות, ימצא אותן על קיר רות הווילה המישפחתיית שבהרצליה־פיתוח, ועל קירות הבוטיק החדש.

אני מוכרחה לספר לכם את הסיפור הכי־מצחיק ששמעתי בשבוע האחרון, ור האמינו לי שמרוב שאני שומעת סיפורים כאלה בקילואים, אני עוד אקציב פינה מיוחדת במדור שלי למשולש הניצחתי.

את הסיפור של השבוע אתם מוכרחים לקבל ברוח ספורטיבית, כי גיבורו הוא ספורטאי, אחד הספורטאים הכי ידו־עים בארץ.

ואני מדברת על ספורטאי ידוע מאד, בשנות השלושים לחייו, יפהתואר ורבר, תל, אוהדי הספורט, הוא עדיין פעיל. אלא שהפעילות שלו עברה לאחרונה ל־מיגוש הביתי.

ספורטאנו מתגורר בשלווה אולימפית בדירה מחוץ לתל־אביב, וחיייהמישפחה שלו מתנהלים בלי אף שריקה של שופט. אלא שאשתו כל־כך עסוקה בטיפול בילדים, שהיא לא שמה לב שמשמ קר־מה אחת מתחתיה גרה הח'ת־יכה הקבר־עה של בעלה. מה שכן הסב את תשומת־לבה, הוא העובדה שלאחרונה החל בעלה מרוקן את פחיהאשפה באופן קבוע.

אבל מה שרציתי לספר לכם זה לאיר־דווקא על מר לוי, ולא על זה שכל המור־מגים מייבש שנים, ופיתאום גילו לי ש־כולם, חוץ מאחד שקם באמצע הסרט ויצא החוצה, מלווה במבטייהתימתון של כל הנוכחים. כן, היה גם אחד כזה, וזה לא היה אלא מיודענו, המשורר דו־יד אבירן, שגם סרט שלו באותו נושא נפ־סל עלידי הצנוורה.

אז מה הוא חושב לעצמו, שרק הוא יודע לעשות סרטים על מין? בניינו, הרי יש לו עוד הרבה מה ללמוד מה־צרפתים בשטח האהבה, זה שהוא חיבר ספרי־שירים שהוא, לדבריו, נועז ותדשני, עוד לא אומר שהסרט שלו יותר טוב.

בוטיק

המין

לפני שבוע הומינו אותי להקרנה של סרט צרפתי חדש בשם בוטיק המין, שנפ־סל כולו עלידי הצנוורה. מה אנדי לכם, זהו סרט שהסצינות שלו הן קוויקס לעו־מת מה שקראתי שהולך בדירתהשעשור־עים של הצנוור הראשי, לוי גרי.

כל הזמן הייתי משוכנעת שהגבר הזה כבר מייבש שנים, ופיתאום גילו לי ש־הוא עדיין פעיל. ותדעו לכם שרק בני־אדם שמכיר את העניינים על בשרו, הוא הוא האיש שמסוגל לקבוע מה טוב בשי־בילנו ובעיקר מה מוסרי.

דו־יד אבירן מוסטים לפרקטיקה